

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা নান্নীয়া হৈ আহিছে তোমালোক সকলোৰে নাও বিষয় সাগৰৰ পৰা উলিয়াই ফীৰ সাগৰলৈ লৈ যাবলৈ, এতিয়া তোমালোক ইপাৰৰ পৰা সিপাৰলৈ যাব লাগে"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা দেখিও কাকো নিন্দা কৰিব নোৱাৰা – কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো তোমালোকে জানা এইখন অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক, ইয়াত প্ৰত্যেক ভাৱৰীয়াই নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। কাৰো একো দোষ নাই। এই ভক্তিমাৰ্গে আকৌ অতীত হৈ যাব, ইয়াত অলপো পৰিৱৰ্তন হ'ব নোৱাৰে।

প্ৰশ্ন: কোন দুটা শব্দত গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান সমাহিত হৈ আছে?

উত্তৰ: 'আজি' আৰু 'কালি'। কালি আমি সত্যযুগত আছিলো, আজি ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি নৰকত উপস্থিত হৈছো, কাইলৈ আকৌ স্বৰ্গলৈ যাম।

ওঁম শান্তি। এতিয়া সন্তানসকল সন্মুখত বহি আছে, য'ৰ পৰা আহে, ত'ত নিজৰ সেৱাকেন্দ্ৰত যেতিয়া থাকে তেতিয়া তাত এনেকৈ নুবুজে যে আমি উচ্চতকৈও উচ্চ বাবাৰ সন্মুখত বহি আছো। তেৱেঁই আমাৰ শিক্ষকো হয়, তেৱেঁই আমাৰ নৌকা পাৰলৈ লৈ যাওঁতা যাক গুৰু বুলি কোৱা হয়। ইয়াত তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি সন্মুখত বহি আছো, আমাক এই বিষয় সাগৰৰ পৰা উলিয়াই ফীৰ সাগৰলৈ লৈ যায়। পাৰলৈ লৈ যাওঁতা পিতাও সন্মুখত বহি আছে, সেই এটিয়েই শিৱবাবাৰ আত্মা, যাক পৰম অথবা উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান শিৱবাবাৰ সন্মুখত বহি আছো। তেওঁ এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত বহি আছে, তেওঁ তোমালোকক পাৰলৈও লৈ যায়। তেওঁক বথো নিশ্চয় নালাগে জানো। নহ'লে শ্ৰীমত কেনেকৈ দিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ নিশ্চয় হৈছে - বাবা আমাৰ বাবাও হয়, শিক্ষকো হয়, পাৰলৈ লৈ যাওঁতাও হয়। এতিয়া আমি আত্মাসকল নিজৰ ঘৰ শান্তিধামলৈ যামগৈ। সেই বাবাই আমাক পথ (মাৰ্গ) দেখুৱাই আছে। তাত সেৱা কেন্দ্ৰত বহা আৰু ইয়াত সন্মুখত বহাৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। তাত এনেকৈ নুবুজা যে আমি সন্মুখত বহি আছো। ইয়াত এইটো অনুভৱ হয়। এতিয়া আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতাসকল আনন্দিত হৈ থাকিব। এতিয়া আমি পবিত্ৰ হৈ ঘৰলৈ গৈ আছো। যেনেকৈ নাটকৰ ভাওৰীয়াই এইটো বুজি পায় যে এতিয়া নাটক পূৰা হ'ল। এতিয়া পিতা আহিছে আমাক আত্মাসকলক লৈ যাবলৈ। এইটোও বুজায় তোমালোক ঘৰলৈ কেনেকৈ যাব পাৰিবা, তেওঁ পিতাও হয়, নৌকা পাৰ কৰাওঁতা নান্নীয়াও হয়। তেওঁলোকে যদিও গায় কিন্তু একোৱে বুজি নাপায় যে নৌকা বুলি কাক কোৱা হয়, কি তেওঁ শৰীৰক লৈ যাব নেকি? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমাক আত্মাসকলক পাৰলৈ লৈ যায়। এতিয়া আত্মা এই শৰীৰৰ সৈতে বেষ্যলয়ত বিষয় বৈতৰণী নদীত পৰি আছে। আমি আচলতে শান্তিধামৰ নিবাসী আছিলো, আমাক পাৰলৈ লৈ যাওঁতা অৰ্থাৎ ঘৰলৈ লৈ যাওঁতা পিতাক পাইছো। তোমালোকৰ ৰাজধানী আছিল যি মায়া ৰাৱণে কাঢ়ি ল'লে। সেই ৰাজধানী আকৌ নিশ্চয় ল'ব লাগিব। বেহদৰ পিতাই কয় – সন্তানসকল, এতিয়া নিজৰ ঘৰক স্মৰণ কৰা। তাত গৈ আকৌ ফীৰ সাগৰলৈ আহিব লাগিব। এয়া হৈছে বিহৰ সাগৰ, তাত হৈছে ফীৰ সাগৰ আৰু মূলবতন হৈছে শান্তিৰ সাগৰ। তিনিও ধাম আছে। এয়াতো হৈছে দুখধাম।

পিতাই বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল, নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। কওঁতাজন কোন, কাৰ দ্বাৰা কয়? গোটেই দিন "মৰমৰ সন্তান" বুলি কৈ থাকে। এতিয়া আত্মা পতিত যাৰ কাৰণে আকৌ শৰীৰো তেনেকুৱাই পাবা। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি একেবাৰে আচল সোণৰ গহনা আছিলো পিছলৈ খাদ পৰি-পৰি মিছা (নকল) হৈ গ'লো। এতিয়া সেই মিছাবোৰ (খাদবোৰ) কেনেকৈ আঁতৰিব, সেই কাৰণে এয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ ভট্টী। অগ্নিত সোণ শুদ্ধ হৈ নাযায় জানো। পিতাই বাৰে-বাৰে বুজায়, তোমালোকক এয়া যি বুজনি দিওঁ, প্ৰত্যেক কল্পতে দি আহিছো। এয়া মোৰ ভূমিকা আকৌ ৫ হাজাৰ বছৰ পিছত আহি কওঁ যে সন্তানসকল পবিত্ৰ হোৱা। সত্যযুগতো তোমালোক আত্মাসকল পবিত্ৰ আছিলো, শান্তিধামতো পবিত্ৰ আত্মা নিবাস কৰে। সেইখনটো হৈছে আমাৰ ঘৰ। কিমান মিঠা ঘৰ হয়। য'ত যাবৰ বাবে মনুষ্যই কিমান মগজ খটুৱাই থাকে। পিতাই বুজায় - এতিয়া সকলোৱে যাব লাগিব আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব লাগিব। এয়াতো সন্তানসকলে বুজি পাইছে। সন্তানসকল যেতিয়া দুখী হয় তেতিয়া কয় – হে ভগৱান, আমাক নিজৰ ওচৰলৈ মাত। আমাক ইয়াত দুখত কিয় এৰি দিছা। এইটো জানে যে পিতা পৰমধামত থাকে। সেইবাবে কয় - হে

ভগৱান, আমাক পমধামলৈ মাতা। সত্যযুগত এনেকৈ নোকোৱা। তাততো সুখেই সুখ। ইয়াত অনেক দুখ আছে সেয়েহে চিঞৰে – হে ভগৱান! আত্মাৰ স্মৃতি থাকে। কিন্তু ভগৱানক মুঠেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰিচয় পাইছা। পিতা থাকেই পৰমধামত। ঘৰকেই স্মৰণ কৰে। এনেকৈ কেতিয়াও নকয় যে ৰাজধানীলৈ মাতা। ৰাজধানীৰ বাবে কেতিয়াও নকয়। পিতাতো ৰাজধানীত নাথাকেও। তেওঁ থাকেই শান্তিধামত। সকলোৱে শান্তি বিচাৰে। পৰমধামত ভগৱানৰ ওচৰততো নিশ্চয় শান্তিয়ে হ’ব, যাক মুক্তিধাম বুলি কোৱা হয়। সেইখন হৈছে আত্মাসকলৰ নিবাস কৰা স্থান, য’ৰ পৰা আত্মাসকল আহে। সত্যযুগক ঘৰ বুলি কোৱা নহয়, সেয়া হৈছে ৰাজধানী। এতিয়া তোমালোক ক’ৰ-ক’ৰ পৰা আহিছা। ইয়াত আহি সন্মুখত বহাহি। পিতাই “সন্তান-সন্তান” বুলি সম্বোধন কৰি বাৰ্তালাপ কৰে। পিতাৰ ৰূপত “সন্তান-সন্তান” বুলিও কয় আকৌ শিক্ষক হৈ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য অথবা বুৰঞ্জী-ভূগোল বুজায়। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। তোমালোক সন্তানসকলে জানা মূলবতন হৈছে আমাৰ আত্মাসকলৰ নিবাসস্থান। সূক্ষ্মবতনতো হৈছেই দিব্যদৃষ্টিৰ কথা। বাকী সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগতো ইয়াতেই হয়। ভূমিকাও তোমালোকে ইয়াতেই পালন কৰা। সূক্ষ্মবতনৰ একো ভূমিকা নাই। এয়া হৈছে সাক্ষাৎকাৰৰ কথা। কালি আৰু আজি, এয়াতো ভালদৰে বুদ্ধিত থকা উচিত। কালি আমি সত্যযুগত আছিলো আকৌ ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ এতিয়া নৰকত আহি গ’লো। পিতাক আহানো নৰকতেই কৰে। সত্যযুগততো অপাৰ সুখ, সেয়েহে কোনেও নামাতেই। ইয়াত তোমালোক শৰীৰত আছা সেয়েহে বাৰ্তালাপ কৰা। পিতাইও কয় - মই জানিজাননহাৰ (সৰ্বজ্ঞ) হওঁ অৰ্থাৎ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জানো। কিন্তু শুনাওঁ কেনেকৈ। বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা নহয় জানো সেয়েহে লিখিত আছে – পিতাই ৰথ লয়। পিতাই কয় - মোৰ জন্ম তোমালোকৰ দৰে নহয়। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। ৰথৰো পৰিচয় দিয়ে। এই আত্মাটিও নাম ৰূপ ধাৰণ কৰি-কৰি তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। এই সময়ত সকলো মাউৰা হয়। কিয়নো পিতাক নাজানে। সেয়েহে সকলো মাউৰা হৈ গৈছে। পৰম্পৰৰ মাজত কাজিয়া লাগিলে এনেকৈ নকয় জানো - মাউৰাহঁত কাজিয়া কিয় কৰা! সেয়েহে পিতাই কয় - মোকতো সকলোৱে পাহৰি গৈছে। মাউৰাহঁত বুলি আত্মায়ে কয়। লৌকিক পিতাইও এনেকৈ কয়, বেহদৰ পিতাইও কয় - মাউৰাসকল এই অৱস্থা কিয় হ’ল? কোনোবা গৰাকী আছেনে? তোমালোকক বেহদৰ পিতা যিজনে স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে, যাক তোমালোকে আধাকল্প ধৰি মাতি আহিছা তেওঁক পাথৰ-শিলগুটি সকলতে আছে বুলি কৈ দিয়া। পিতাই এতিয়া সন্মুখত বহি বুজায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা আমি বাবাৰ ওচৰলৈ আহিছো। এই বাবায় আমাক পঢ়ায়। আমাক নৌকা পাৰ কৰায় কিয়নো এই নৌকা বহুত পুৰণি হৈ গৈছে। সেয়েহে কয় - নৌকা পাৰ কৰোৱা আকৌ আমাক নতুন নৌকা দিয়া। পুৰণি নৌকা বিপদজনক হয়। ক’ৰবাত ৰাস্তাতে ভাঙি যাব পাৰে, দুৰ্ঘটনা ঘটি যাব পাৰে। সেয়েহে তোমালোকে কোৱা - আমাৰ নৌকা পুৰণি হৈ গৈছে, এতিয়া আমাক নতুন দিয়া। ইয়াক বস্ত্ৰ বুলিও কোৱা হয়, নৌকা বুলিও কয়। সন্তানসকলে কয় - বাবা আমাকতো এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) বস্ত্ৰ লাগে।

পিতাই কয়- মিঠা মিঠা সন্তানসকল, স্বৰ্গবাসী হ’ব বিচৰানে? প্ৰত্যেক ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছত তোমালোকৰ এই কাপোৰ পুৰণি হয় আকৌ নতুন দিওঁ। এয়া হৈছে আসুৰী পোছাক (শৰীৰ)। আত্মাও আসুৰী। মনুষ্য গৰীব হ’লে পোছাকো তেনেকুৱাই পিন্ধিব। চহকী হ’লে পোছাকো চহকীৰ দৰে পিন্ধিব। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে জানা। ইয়াত তোমালোকৰ নিচা বাঢ়ে আমি কাৰ সন্মুখত বহি আছো। সেৱাকেন্দ্ৰত বহিলে তেতিয়া তাত তোমালোকৰ এনেকুৱা ভাৱ নাহে। ইয়াত সন্মুখত থকাৰ বাবে আনন্দিত হোৱা কিয়নো পিতাই ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) বুজায়। তাত কোনোবাই বুজালে বুদ্ধিযোগ ক’ৰবাত গৈ থাকিব। এনেকৈ কয় নহয় – সাংসাৰিক কাম-কাজত আবদ্ধ হৈ থাকে। আহৰিনো ক’ত পায়। মই তোমালোকক বুজাই আছো। তোমালোকেও বুজি পোৱা - বাবাই এই মুখৰ দ্বাৰা আমাক বুজায়। এই মুখৰো কিমান মহিমা আছে। গো-মুখৰ পৰা অমৃত পান কৰিবৰ বাবে ক’ত-ক’ত গৈ হাবাখুৰি খাই ফুৰে। কিমান পৰিশ্ৰম কৰি যায়। মনুষ্যই বুজিয়েই নাপায় যে এই গো-মুখনো কি? কিমান বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন মনুষ্য তালৈ যায়, ইয়াৰ দ্বাৰা কি লাভ হয়? আৰুহে বেছি সময়ৰ অপচয় হয়। বাবাই কয় – এই সূৰ্যাস্ত আদি কিনো চাবা। তাৰ পৰাতো একো লাভ নহয়। পঢ়াতহে লাভ হয়। গীতাত পঢ়াৰ কথাই আছে নহয় জানো। গীতাত কোনো হঠযোগ আদিৰ কথা নাই। তাততো ৰাজযোগৰ বিষয়ে আছে। তোমালোক আহাও ৰাজ্য-ভাগ্য ল’বলৈ। তোমালোকে জানা যে এই আসুৰী সৃষ্টিত কিমান কাজিয়া-পেছাল আদি আছে। বাবাইতো আমাক যোগবলৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ কৰি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। দেৱীসকলৰ হাতত অস্ত্ৰ দি দিছে কিন্তু বাস্তৱত ইয়াত অস্ত্ৰ আদিৰ কোনো কথা নাই। ‘কালী’কে চোৱা কিমান ভয়ানক ৰূপত বনাইছে। এই সকলোবোৰ নিজৰ নিজৰ মনৰ ভ্ৰান্তিৰ দ্বাৰা বহি বনাইছে। এনেকুৱা ৪-৪ বাহুধাৰী দেৱী থাকিব জানো। এয়া সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। সেয়েহে পিতাই বুজায়- এয়া এখনেই বেহদৰ নাটক। ইয়াত কাকো নিন্দা আদি কৰাৰ কথা নাই। অনাদি ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। ইয়াত অলপো হীনডেটি নহয়। ‘জ্ঞান’ কাক কোৱা হয়, ‘ভক্তি’ কাক কোৱা হয় এয়া পিতাই বুজায়। ভক্তিমাৰ্গেৰে তথাপিও তোমালোক অতিক্ৰম কৰিব লাগিব। এনেকৈয়ে তোমালোকে ৪৪ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি তললৈ

আহিবা। এইখন অনাদি পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত বৰ ভাল নাটক হয় যাৰ বিষয়ে পিতাই বুজায়। এই নাটকৰ ৰহস্য বুজিলে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱাগৈ। আচৰিত নহয় জানো! ভক্তি কেনেকৈ চলে, জ্ঞান কেনেকৈ চলে, এই খেলখন অনাদি ৰচি থোৱা আছে। ইয়াত একোৱেই পৰিৱৰ্তন হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে যে ব্ৰহ্মত লীন হৈ গ'ল, জ্যোতি জ্যোতিত বিলীন হৈ গ'ল, এইখন সংকল্পৰ সৃষ্টি হয়, যাৰ মনলৈ যি আহে তাকে কৈ থাকে। এইখনতো হৈছে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। মনুষ্যই বায়স্কোপ (কথাছবি) চায়। তাক জানো সংকল্পৰ খেল বুলি ক'বা? পিতাই বহি বুজায়-সন্তানসকল, এইখন বেহদৰ নাটক যি হুবহু পুনৰাবৃত্তি হ'ব। পিতাহে আহি এই জ্ঞান দিয়ে কিয়নো তেওঁ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়, চৈতন্য হয়, তেওঁৰেই গোটেই জ্ঞান আছে। মনুষ্যইতো লাখ-লাখ বছৰ আয়ুস দেখুৱাই দিছে। পিতাই কয় - ইমান আয়ুস হ'ব পাৰে জানো। বায়স্কোপ যদি লাখ বছৰ হয় তেন্তে কাৰো বুদ্ধিতেই নাথাকিব। তোমালোকেতো সকলো বৰ্ণনা কৰা। লাখ বছৰৰ কথা কেনেকৈ বৰ্ণনা কৰিবা। গতিকে সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। তোমালোকেই ভক্তিমাৰ্গৰ ভূমিকা পালন কৰিলা। এনেকৈ দুখ ভুগি-ভুগি এতিয়া অন্তিমত আহি গৈছা। গোটেই বৃক্ষজোপাই জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা পালে। এতিয়া তালৈ যাব লাগিব। নিজকে পাতল (বোজা মুক্ত) কৰি দিয়া। এৰোঁ বোজা মুক্ত হৈ নগ'ল জানো। তেতিয়া সকলো বন্ধন ছিঙি যাব। নহ'লে সন্তান, ধন, কাৰখানা, গ্ৰাহক, ৰাজ্য, ৰাজ সম্পত্তি আদি স্মৃতিত আহি থাকিব। ধান্দাই যদি এৰি দিয়া তেনেহ'লে আকৌ স্মৃতি কিয় আহিব। ইয়াততো সকলো পাহৰিব লাগে। ইয়াক পাহৰি নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজধানীক স্মৰণ কৰিব লাগে। শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰিব লাগে। শান্তিধামৰ পৰা আকৌ আমি ইয়ালৈ আহিব লাগিব। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, ইয়াকে যোগ অগ্নি বুলি কোৱা হয়। এয়া ৰাজযোগ নহয় জানো। তোমালোক ৰাজশাসি হোৱা। শাসি বুলি পবিত্ৰক কোৱা হয়। তোমালোক ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বৰ বাবে পবিত্ৰ হোৱা। পিতাইহে তোমালোকক সকলো সত্য কথা শুনায়। তোমালোকেও বুজি পোৱা যে এইখন হৈছে নাটক। সকলো ভাৱৰীয়া ইয়াত নিশ্চয় থকা উচিত। আকৌ পিতাই সকলোকে লৈ যাব। এয়া ঈশ্বৰৰ বৰষাট্টী নহয় জানো। তাত পিতা আৰু সন্তানসকল থাকে আকৌ ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিব আহে। পিতাতো সদায় তাতে থাকে। মোক দুখতে স্মৰণ কৰে। তাত আকৌ মই কি কৰিম। তোমালোকক শান্তিধাম, সুখধামলৈ পঠিয়াই দিওঁ বাকী কিনো লাগে! তোমালোক সুখধামত আছিল বাকী সকলো আত্মা শান্তিধামত আছিল আকৌ ক্ৰমানুসৰি আহি গ'ল। নাটকখন পূৰা হ'বৰ হ'ল। পিতাই কয় - সন্তানসকল এতিয়া গাফিলতি নকৰিবা। পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। পিতাই কয় - এয়া সেই নাটক অনুসৰিয়েই ভূমিকা পালন কৰি আছে। তোমালোকৰ কাৰণে নাটক অনুসৰি মই কল্পই-কল্পই আহোঁ। এতিয়া নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগিব নহয় জানো। ভাল তেন্তে!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এতিয়া এই বৃক্ষ পুৰণা জৰাজীৰ্ণ হৈ গৈছে, আত্মাসকল ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব সেই কাৰণে নিজক সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি পাতল (বোজা মুক্ত) হ'ব লাগে। ইয়াৰ সকলোবোৰ বুদ্ধিৰে পাহৰিব লাগে।

(2) অনাদি নাটকখনক বুদ্ধিত ৰাখি কোনো ভাওৰীয়াকে নিন্দা কৰিব নালাগে। নাটকৰ ৰহস্য বুজি বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে।

বৰদান: বুদ্ধিৰ সৈতে আৰু সহযোগৰ হাতৰ দ্বাৰা আনন্দ অনুভৱ কৰোঁতা ভাগ্যশালী আত্মা হোৱা যেনেকৈ সহযোগৰ চিন হিচাপে হাতত হাত দেখুৱায় তেনেকৈ পিতাৰ সদায় সহযোগী হোৱা - এয়া হৈছে হাতত হাত আৰু সদায় বুদ্ধিৰে সান্নিধ্যত থকা অৰ্থাৎ মনৰ লগন এজনৰ সৈতে থকা। সদায় যাতে এইটোৱে স্মৃতি থাকে যে ভগৱানৰ বাগিচাত হাতত হাত দি একেলগে আগবাঢ়ি গৈ আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা সদায় মনোৰঞ্জনত থাকিবা, সদায় সুখী আৰু সম্পন্ন হৈ থাকিবা। এনেকুৱা ভাগ্যশালী আত্মাসকলে সদায় আনন্দৰ অনুভৱ কৰি থাকে।

স্লোগান: আশীৰ্বাদৰ পুজি জমা কৰাৰ সাধন হৈছে - সন্তুষ্ট হৈ থকা আৰু সন্তুষ্ট কৰা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!